

INDUL A NAGY JÁTÉK GYEREKEKNEK!

Aki a mesét írta: Németh Csilla

Fotó: Dömötör Ede

Egy kis komáromi kávéházban beszéltem meg a találkozót Németh Csillával, a Kis Dudor meséi című könyv írójával. Lassan, vontatottan indult a kora délelőtti beszélgetés. Miközben Csilla zavartan kevergette a teáját, egyre inkább úgy éreztem, most, ha tehetné, legszívesebben, magára öltene a mesebeli, láthatatlanná tevő köpenyt, és még az első kérdésem előtt eltűnne, mint az általa megálmodott kedves mesefigurák.

– Kicsit meglepett, amikor a telefonba azt mondtad, hogy délelőtt is ráérsz. Nincsenek óráid?

– Hetente csak három napon tanítok, mert így jobban össze tudom egyeztetni a munkát és a családi teendőket. A mindennapi tanítás és a felkészülés elvonna a gyerekeimtől. Sem otthon, sem pedig az iskolában nem tudnám a legjobbat nyújtani. A gyerekeknek szükségük van figyelemre és törődésre. Mindezt képtelen lennék megadni nekik, ha nincs lélegzetvételyi időm, hogy feltöltődjek. Talán így sikerül elkerülni, hogy idő előtt kiégjek. Így van kedvem fejlődni, tökéletesedni, mert még nagyon sokat kell tanulnom.

– Hogyan kerültél a pedagógusi pályára?

– Édesanyám óvónő: született pedagógus. Tőle kaptuk – a húgom és én is – a gyerekközpontú életfelfogásunkat. Csak belőlem az ő elhivatottsága mindig hiányzott. Néha még most is elgondolodom: vajon jól döntöttem, amikor a Comenius Egyetem magyar–esztétika szakára jelentkeztem? Írni, rajzolni, a nálam kisebbekkel törődni mindig nagyon szerettem, de ez nem elég ahhoz, hogy az ember igazán jó tanító legyen. Sajnos, nálunk az iskolákban a hangsúly elsősorban – és kizárólagosan – az oktatáson van, az érzelmi nevelésnek nincs nagy becse. Ezért fontosnak tartom, hogy megszereztem a hitoktatói képesítést is, mert a hittanórákon tényleg emberi dolgokkal foglalkozhatunk.

– Azt mondtad, igazán jól csak a gyerekek világában érezted/érezed magad?

– Sokáig félős emberke voltam, és még a szüleim előtt sem voltam hajlandó kinyílni. A saját kis világomba senkit sem akartam, szerettem beengedni. Kamaszkoromban aztán rájöttem, hogy a gyerekek elfogadnak ilyenek is: ilyen zárkózottnak. A gyermek szeretete, ragaszkodása ugyanis csak nekünk szól, és nem annak a valakinek, akinek mások látni szeretnének. Igazán akkor találtam meg „életem értelmét”, mikor megszülettek a gyermekeim.

– Hány kisembernek osztasz esténként jó éjt puszit?

– Három fiam van: Ambrus 9 éves, András 7 éves, Domonkos 4 éves. A húgommal mindig arról

álmodoztunk, hogy egyszer gyermekzsivajtól hangos, nagy családunk lesz. Végül mindkettőnknek sikerült, hiszen neki négy gyermeke van. Persze nem könnyű a sok gyermekkel. Igyekezzünk arra nevelni őket, hogy nem az anyagiak teszik az embert értékessé és igazán boldoggá, és már most felelősek azért az ajándékért, amit kaptak, vagyis az életükért. Mi mindig úgy gondoltuk, hogy többet adunk nekik azzal, ha nem adunk meg nekik mindent, amit pénzért meg lehet kapni. Másodállást sem a férjem, sem én elvből nem vállalunk, mert pontosan attól a kora esti időszaktól fosztanánk meg a gyerekeinket, amikor csak rájuk figyelve velük töltünk. Ha csak este látnánk egymást, akkor nem biztos, hogy elhinnék nekünk: a család, a szeretet a legfontosabb az életben. Hiszen nem e szeriet élénk! Mindent magunk végzünk. A nagyk nemigen tudnak besegíteni, mert távol élnek: az én szüleim Lekéren, a férjemé meg Légen. Nyaranta töltünk csak velük több időt. Ezért is alakítottunk ki fiatal katolikus családokkal kis baráti közösséget. Időnként összejövünk, együtt játszunk, szórakozunk, próbáljuk pótolni a távol élő nagyszülőket, rokonokat – és idevarázsolni a régi, nagy családi összejövetelek hangulatát.

– Három gyerek mellett hogy marad energiád az írásra?

– Egyetemista éveim alatt viszonylag sokat írtam: novellákat, verseket, meséket. Akkor ez egy csendes, szemlélődő ember önkifejezése, „magamutogatása” volt, nem volt más célja. Igazából mihamarabb egy „rendes” munkahelyet szerettem volna, hogy minél előbb családot alapíthassak. Így az iskolapadból a katedrára kerültem. Mikor már kezdtem úgy érezni, hogy soha nem fogom megtalálni azt „igazít”, találkoztam a férjemmel. Neki egészségügyi képesítése volt. Férjhez mentem, és az egész addig életemet feladtam, vele együtt az írást is.

– Nem hiányzott?

– Kezdetben a nagy szerelem, majd a gyerekek lefoglaltak. Ráadásul a férjem hihetetlenül energikus, örökmozgó ember volt. Számára nem léteztek üresjáratok, a nap minden percét szerette kihasználni.

Mellette nem nagyon volt lehetősége az embernek, hogy legyen még egy saját, „külön bejáratú” élete. Mégis akkor úgy éreztem, mert úgy akartam érezni, hogy így is boldog vagyok, és teljes az életem. Aztán egy este hiába vártam, hogy hazaérjen. Halálos autóbalesetet szenvedett. A nagyfiam majdnem két éves volt, a kicsi pedig öt hónapos.

– *Hogy lehet ekkora fájdalmat elviselni?*

– Úgy éreztem, hogy minden, amire egész életemben készültem, összeomlott. Vége. Viszont a gyerekeim miatt tartani kellett magam. Élni, túlélni az első napokat, heteket. Sose voltam olyan erős és határozott, mint akkor. Szerencsére a család sokat segített. A férjem unokatestvére igazi, erős lelki támaszom volt a nehéz időkben. Gyakran jött a kicsikhez, igyekezett betölteni az űrt, amit az apukájuk hagyott maga után. Rájöttünk, hogy azonosan gondolkodunk az élet nagy dolgairól. Mély kötődés alakult ki bennünk. Nem akartam egyedül maradni a gyerekekkel, így végül összeházasodtunk.

– *És ennek az új, kiegyensúlyozott életnek köszönhetőek az utóbbi időben publikált versek, novellák és a Kis Dudor meséi című könyved is?*

– Igen. De a Kis Dudor meséit még az egyetemista éveim alatt kezdtem el írni, aztán sok minden egyéssel együtt ez is az asztalfiókba került. Mikor harmadik gyermekemet vártam, jutott csak eszembe. Viszonylag gyorsan átdolgoztam az egészet. Amikor a kész kézírással bekopogtattam a Liliium Aurum kiadóhoz, nem sejtettem, hogy hamarosan a boltokba kerül.

– *A gyerekeknek hogy tetszett a mesekönyv?*

– Tetszett. Végül is ez győzött meg, hogy elő lehet venni, másnak is megmutatni. Születésük óta nálunk állandóan folyik az éneklés, a mondókázás, és igazi mesekultusz honol. Nem bízunk a tévére a dolgot – mármint a mesét. Nagyon sok mindent elolvasunk, újraolvasunk, de nagyon szeretik a saját életünkről szóló meséket is. Egy ideje egy ilyen családi történetes mesekönyv a nagy kedvencük. Ha előveszem Bartos Erikától Anna, Peti és Gergő történeteit, még a legnagyobb fiam is mellém kuporodik, és ki tudja, hányadszor, csillogó szemmel hallgatja végig a mesét, mely szintén egy háromgyerekes családról szól.

– *Miről szól a Kis Dudor?*

– Gyermekkorom fantáziavilága elevenedik meg a könyv lapjain. Valójában egy kedves, jótét manó a főhőse, aki azzal hálálja meg, hogy fedelet adok a feje fölé, hogy esténként mesél és mesél. Barátságáról, szeretetről, megbocsátásról, nekem, a gyerekeknek és mindenkinek, aki szereti a meséket.

– *Nagyon kedvesek az illusztrációk a könyvben. Ezeket ki készítette?*

– Mivel a rajzolás mindig is a szenvedélyem volt, a legkézenfekvőbb megoldásnak az tűnt, ha Kis Dudor történeteit saját kezűleg illusztrálom. Nagyon élveztem az alkotás minden pillanatát. Sokat segített, hogy kisiskolás korom óta én rajzoltam anyukámnak az óvodai segédeszközöket, és otthon azt is látom, hogy mi tetszik a gyerekeimnek. Még pontosabban: mikor a Kis Dudor első változatát

Kis Dudor bekopog az ablakon

Amálka és Kis Dudor kirándulni indul

papírra vettem, a képek már bennem éltek. Úgyhogy párhuzamosan készült szöveg és kép. Nem is gondoltam volna, hogy ennek komoly hozadéka lesz. Mikor Fellingner Károly meglátta a rajzaimat, felkért, hogy illusztráljam a Fűhárfa című verseskötetét, majd a következőt, a Szélkergető kerek köpenyt is. Jelenleg pedig a készülő prózakötetéhez készítem az illusztrációkat.

– *Közben azért jut idő újabb mesekötetre?*

– Amióta visszamentem dolgozni, kevés szabadidőm van. Ennek ellenére igyekszem rendszeresen időt szakítani az írásra. Így aztán a második mesekönyv kézirata – munkacíme a Van itthon valaki? – is szinte teljesen készen van már. Ez egy mesés családtörténet, egy teljesen átlagos családról szól, amely elszigetelten él a kis panellakásában, mint a mai átlagcsaládok zöme. A felnőttek számára ez kényszerhelyzet, de a főhős gyerekeknek az otthon biztonságát nyújtó „csoda”. Ráadásul szürke kis életük állóvizét megmagyarázhatatlan események kavargják fel. A sok kalamajka mögött a lakásban titokban éldegélő Konyhafarkas, a Szobaszarvas, az álomhalak, a Mézcsináló Fagyszúnyog és a Túl Fekete Felhő áll...

Köszönjük az előzetest, és alig várjuk az új könyvet. Addig is, kedves szülők, olvassuk el a Kis Dudor történetét, és mutassuk meg a gyerekeinknek! Versenyre fel!

Jankovics Nóra

Nyereményjátékot indítunk a gyerekek számára. Illusztráljátok a Kis Dudor meséit! Három hónapon át részleteket közlünk a mesékből, majd a beküldött legsikeresebb illusztrációkat közöljük, alkotóikat megvendégljük, és értékes ajándékokat sorsolunk ki közöttük. A főnyereményt egy iskolának szánjuk: elviszünk egy autóbuzsnyi gyereket Bécsbe!